अथ नक्षत्रं नैति। यावति तत्र सूर्य्यो गच्छेत्। यत्र जघन्यं पश्येत्। तावति कुर्व्वीत यत्कारी स्यात्। पुण्याह एव कुरुते। एवꣳ ह वै यज्ञेषुञ्च शतद्युम्नञ्च मात्स्योनिरवसाययाञ्चकार [१]" इति। ज्योतिःशास्त्रप्रसिद्ध्या कर्त्तुः स्वस्य क्रियमाणस्य कर्म्मणश्चानुकूलत्वेन पुण्यं यन्नक्षत्रमस्ति, उपव्युषं उषःकालसमीपे तन्नक्षत्रं वषट्कुर्व्वीत वाढं कुर्व्वीत। आकाशे सूर्य्योदयदेशादूर्द्ध्वमेतावति दूरे तं नक्षत्रं तिष्ठतीति बुद्ध्वा दृढनिश्चयं कुर्य्यात्। उपव्युषमित्यस्यैवाभिप्रायः स्पष्टीक्रियते। यस्मिन् काले सूर्य्य उदेति तस्मिन् काले तन्नक्षत्रं पुरुषो नैति न प्राप्नोति। सूर्य्यप्रकाशेन तिरोहितत्वाद्द्रष्टुं न शक्यते, इत्युदयात् प्रागेव नक्षत्रदर्शनकाले तस्य स्थानविशेषं निश्चिनुयात्। तच्च नक्षत्रं यावदुदयं प्राप्य पश्चिमाभिमुखं गच्छति। तथा सति यस्मिन् देशे नक्षत्रस्थानं स्वेन निश्चितं तत्स्थानात् प्राचीनसमीपदेशस्तन्नक्षत्रापेक्षया जघन्यः। तस्मिन् जघन्यदेशे यावति काले सूर्य्यो गच्छेत्। तावति काले स्वेन कर्त्तव्यं कर्म्म कुर्य्यात्। यत्कर्म्म करोतीति यत्कारी तादृशश्चिकीर्षुः पुरुषस्तस्मिन् काले प्रारभेत्। तथासति सत्यपि शास्त्रोक्तेषु कालदोषेषु तेषां दोषाणामुपशमादयं पुरुषः पुण्याहे एव तत् कृतवान् भवति। तदेतत् साम्प्रदायिकम्। यस्मान् मात्स्यो नाम कश्चिदृषिर्यज्ञेषुनामकं शतद्युम्नञ्च पुरुषमीदृशे मुहूर्त्ते कारयित्वा निःशेषेण श्रैष्ठ्यं प्रापयामास॥

अथ प्रसङ्गाल्लोकद्वये श्रेयःसाधनं नक्षत्रसमूहध्यानविशेषं